

Breu recull d'autors que anomenen al rei i regne d'Aragó com Tarragona

Autor: Ivan Giménez

Data de publicació: 03-03-2016

L'Ivan Giménez ha recopilat fragments d'autors en què apareixen les expressions rei i regne d'Aragó com rei i regne de "Tarragona"

Després d'haver realitzat una recopilació¹ on exposàvem, a través d'un breu recorregut historiogràfic, gran part de les diferents teories i opinions sobre el nom Aragó, a continuació reproduïm fragments d'un seguit d'autors, que hem anat recopilant d'arreu d'Europa, els quals anomenen d'una manera clara el rei i regne d'Aragó com Tarragona. Entre els autors que citem hi ha cosmògrafs, cronistes, cartògrafs, lingüistes... Hem descartat formes com; Darragonia, Darragon, Darrago, etc... ja que entenem que els exemples a exposar han de ser clarificadors i sense interpretació possible.

Jacobus Brancellus (1390-1466):

"...Petebat autem q illi ex Aragoneorum (ut nunc loquimur) regnum genere, Iolanthis uxor erat. Usu enim effectum est: ut quos vel citerioris Hispaniæ: vel Tarraconensis prouinciæ: Reges appellare rectius licuisset: eos iandudum Aragoneos nominemus..."

Traducció:

"...Altrament [a la monarquia], hi aspirava aquell que pertanyia a la nissaga dels reis Aragons, com diem ara, i tenia (V?)iolant com a esposa. I és que s'ha esdevingut el següent costum: que els reis de tal família, que hom hauria pogut denominar reis de l'Espanya Citerior o de la Província Tarraconense, aquests, ja fa temps que els anomenem Aragons...."²

Antonio Beccadelli (1394-1471), anomenat “el Panormita”:

“...Alphonsus Rex Aragonensis (seu it veteres praeposita litera T enunciarunt Tarraconensis)...”

Traducció:

“Alfons, rei Aragonesa (o “tarraconense” com els antics ho van pronunciar: amb la lletra T posada al capdavant).³

Paolo Emili (aprox. 1460-1529):

“...Alphonfus Rex Tarraconensium iuuentutem domesticam armarat, vt Raimundo Comiti Tolosatium open ferret, socio amicóque, ac prpinquo. cis Pyrenaeum duxit . iam ad Mirellum fuper Garumnam peruenerat: protinus Fluffatium Cõuenarúmque Comites cum fuorum quifque nobilitate affuere: quòd & confanguinei, & beneficiarii Tolosatis forent: & Tolosates omnem ciuitatis pubem sub signis habuere...”

Traducció:

“El rei Alfons [sic] de la Tarraconense havia armat un exèrcit privat de joves en edat militar amb la intenció d'oferir ajuda a Raimon, comte dels tolosencs que li era aliat, amic i parent. I va dur aquest exèrcit deçà dels Pirineus. Ja havia arribat a Muret, a la riba del Garona, quan tot seguit, els comtes de Foix i de Comenges hi feren cap, cadascú amb els seus prohoms. I és que aquests comtes tenien la mateixa sang i eren súbdits del comte de Tolosa. Els tolosencs comptaven sota llurs estendards amb tota la flor del jovent de la ciutat.”⁴

Guillaume Postel (1510-1581):

“...Tarraconensis Hispania, plus quam dupla ad priores, a Septentrione Oceanum Cantabricum, ab occasu occiduum habet, Lusitaniam, Baeticamque: a meridie mare Ibericum, sive nostrum, ob ortu Pyrenaeos montes ac Galliam. Hanc secut amnis Iberus, a quo olim Romani Hispaniam citeriorem ac ulteriorem diuiserunt. Haec natio hodie quatuor habet regna, Castelle, Galiciae, Navarrae, ac Tarraconie, ab incluta Scipionum civitate preclarissimi in Hispania populi Celtiberi, ac eorum urbs Numantia, quae Romanis decem annis restitit, tandem a Scipione inferiore expugnata...”

Traducció:

“...la Hispània Tarraconense, amb més del doble [d'extensió] respecte a les anteriors [províncies], té pel nord l'Oceà Cantàbric, situat a ponent des de la posta de sol. I també la Lusitània i la Gàl·lia. Talla la província el riu Ebre, per mitjà del qual els romans van dividir en altre temps l'Espanya Citerior i la Ulterior. Aquesta nació té quatre regnes: el de Castella, el de Gal·lícia, el de Navarra i el de Tarraconia, [aquest nom] a partir de la famosa ciutat dels Escipions. Els celtíbers foren els més insignes pobles d'Hispània i llur ciutat de Numància, que va resistir els romans durant 10 anys, va ser finalment assaltada per Escipió el Menor.”⁵

Guillaume Rovillé (aprox.1518-1589):

“...MARIA Tarraconensis, seu Aragonia, Alphonsi Dauall Vuastenfis Marchionis uxor, forma eleganti, nec minori gratia fuit. Verùm prudentia longemmagis excelluit. Heroína pudicissima virum fecit pulchra prole parentem, liberis utriusque fexus eductis, quibus etiam mature pater viuens prouisum voluit. Vide ut supra...”

Traducció:

“...Maria, tarraconense o aragònia, esposa d'Alfons d'Ávalos, marquès de Vasto, fou dona d'elegant bellesa i de no pas menys encís. Però és sobretot en prudència que va excel·lir. Heroína discretíssima, va aconseguir que el seu marit fos pare d'una esplèndida descendència - tan bon punt va haver criat els fills d'un i altre sexe-. Aquell encara viu, cercà per a ells, en el moment adequat, un bon futur . Mira a dalt de quina manera...”⁶

Pietro Galesini (1520-1590):

“...Tarracone.) Que urbs, Hispaniae nobilissima, Scipionum opus est. ab ea provincia Tarraconensis nominatur, vulgo il regno d'Aragona. Primus illius urbis episcopus fuisse traditur S.Epaphroditus: cuius Metaphrastes meminit in uitis beatorum Apostolorum, Petri, & Pauli. Hodie Tarraco, seu, Taraco, Metropolis est: cui, ecclesiae cathedrales octo, iure Metropolitano subiecta, parent...”

Traducció:

"...De Tarragona. Aquesta urbs, de la molt noble Hispània, és obra dels Escipions. La província és anomenada Tarraconense mercès a aquesta ciutat, i pel poble "il regno d'Aragona". Hom diu que el seu primer bisbe va ser Sant Efaudit. D'ell, Metafrastes se'n fa ressò a les vides dels apòstols Pere i Pau. Avui "Tarraco" o "Taraco" és seu metropolitana. Sotmesa com està al dret metropolità, l'obeeixen vuit esglésies catedrals..."⁷

Nicolas Vignier (1530-1596):

"...1421: TARRACONENSIS Rex advolans, Mafsilam Andegauensium Ludouicorum vrbem repentino adventu cepit diripuitque, nec nisi praeda onustâ reduxit..."

"...1423: IOHANNA Neapolitana regina Alfonso Tarraconensi irata, adoptionem rescidit, & Ludouicû Andegauensem adoptatum Roma accersit, & Calabriae Ducem facit..."

Traducció:

1421.- "El rei de la Tarraconense s'abraonà amb un estol sobre Marsella, la ciutat dels Lluïsos de la casa d'Anjou. Se n'apoderà amb un atac sobtat i la saquejà. I no retirà l'estol fins que aquest va estar ben carregat de botí."

1423.- "Joana reina de Nàpols s'enfurismà amb Alfons de la Tarraconense i en va invalidar l'adopció. I Roma va fer venir Lluís d'Anjou en qualitat de fill adoptiu i el va elevar a duc de Calàbria."⁸

Elias Reusner (1555-1612):

Stirps Tarraconensis

sive

Regum ArragoniaeGenealogia⁹

Dirk Ameyden (1586-1656):

"...Hispania citerior, quae Tarraconensis, & mutato parum nomine Arragonie Regnum hodie dicitur continet Valentiam, Catalauniam, Insulas Baleares, quae Maiorica, & Minorica vulgo appellatur, & Sardiniam..."

Traducció:

"...La Hispania citerior, que és la Tarraconensis, havent-li estat canviat una mica el nom, és anomenada regne d'Aragònia abasta València, Catalunya, les Illes Balears -les quals són cognomenades Mallorca i Menorca pel poble-, i Sardenya..."¹⁰

Robert Estienne (1503-1559):

"...Tarraconensem tertiam, à Tarracone, à Scipionibus condita urbe dictam. In ea hodie regna sunt Tarraconia seu Aragoniae, vel Cataloniae, Navarrae, Castellae: in Baetica, Granate..."

Traducció:

"...La tercera província és l'anomenada Tarraconense, a partir del nom de la ciutat de Tarraco i fundada pels Escipions. En aquesta, hi ha avui en dia els regnes següents: el de "Tarracònia" o bé "Aragònia" o Catalunya. I també el de Navarra i Castella: a la Bètica, el de Granada. Lusitània abasta si fa no fa Portugal, damunt del qual hi ha Gal·lícia i el poble dels vascons, situat cap al Nord..."¹¹

Reinerus Gemma (1508-1555):

"...Regnum Catelloniae supra Baleares ínsulas ad mare nostrum, sive Ibericum. RegnumTarraconense, quod alij omitta unica litera Aragoniae dicunt, proximun etiam a montibus Pyraenaeis, verum ad partem meridionalem, ita ut mare nostrum ipsum alluat..."

Traducció:

“...Tota aquesta part abraça cinc regnes: [Gal·lícia, Navarra, Castilla o Castella...]. I també el Regne de Catalunya damunt de les illes Balears en direcció al mar nostre o Ibèric. Consta també del Regne de la Tarraconense [“Terraconia”, al marge], que alguns ometent només una sola lletra anomenen Aragònia. És proper a les muntanyes dels Pirineus però també mira cap al sud, de manera que banya el dit mar nostre...”¹²

Antoni Llull (1510-1582):

“...Ubiq enim truces uideas, & animosos, Turcas: molles & superstitiosos Arabes, Gothos superbos & constantes: quod eorum reliquiae in Tarraconia, seu Aragonia, declarant. De patria igitur & maioribus hactenus...”

Traducció:

“Els turcs, arreu on els trobis, els consideraries salvatges i coratjosos. Delicats i supersticiosos els àrabs. Els gots, orgullosos i fermes: i així ho palesen les seves restes a Tarragònia o Aragònia. Bé, fins aquí el que fa referència a la pàtria i els avantpassats.”¹³

Jacques Cujas (1522-1590):

“...Constitutio huius capit. Scripta est Petro Regi Aragonum, sive Aragoniae. Sic depravate appellatur Tarraconensis Hispania, Aragonia pro Tarraconia...”

Traducció:

“El seu decret és acceptat. Va ser escrit per a Pere rei d'Aragons [o dels Aragons] o d'Aragònia. D'aquesta manera tan equivocada [o tan perversa] és anomenada la Hispània Tarraconense: Aragònia per comptes de Tarracònia.”¹⁴

Thomas Reinesius (1587-1667):

“...Porrò quàm facilè Iberi literam T elidant, videre est, ubi quod olivum fuit Tarraconia, evo sequiori pronunciari captum est Arragonia: ita elisam similiter T Iberos ex Tybal denominatos esse congruit. Adducam praterea qua ad liter aturam illam alludunt olim hodie q Hispanica: Belo, Abula, Avila, Tebula, Tevila, Beliacio, Belsinum, Bilbilis, Villena, Balbastro, Corduba, Ebellanum, Bilbao, Hispalis, Sevilla, Ebor, Torbelli, Vellica, Velis, Setabis...”

Traducció:

“...D'altra banda, de quina manera més fàcil els íbers supprimeixen la lletra T es pot veure quan el mot que antigament va ser Tarraconia va començar, en una època més recent, a ser anomenat Arragonia. De la mateixa manera, eliminada d'una manera semblant la T a Iberos, [aquestes gents] van ser anomenades íbers a partir de Túbal. De més a més citaré [vocables] hispànics del passat i del present que juguen a aquesta mena d'escriptura: Belo, Abula, Avila, Tebula, Tevila, Beliacio, Belsinum, Bilbilis, Villena, Balbastro, Corduba, Ebellanum, Bilbao, Hispalis, Sevilla, Ebor, Torbelli, Vellica, Velis, Setabis...”¹⁵

Philipp Clüver (1580-1622):

“UN?NIS. Arragonia nomen videtur habere à Tarracone civitate, quafi dicas Tarraconia, vel à flumine Arragone. Termini ejus à Septemtrione & Ortu sunt Navarra, montes Pyrenaei & Catalonia, à Meridie Valentia, ab Occasu Castilia.”

Traducció:

Segons Buno.

Arragonia: Sembla que té aquesta denominació a causa de la ciutat de Tarragona -gairebé com si pronunciéssim Tarraconia-, o a causa del riu Arragó. Els límits d'Arragònia pel nord i per l'est són Navarra, els Pirineus i Catalunya. Pel sud, València. Per l'oest, Castella.¹⁶

Jacobus Philippus Foresti (1434-1520):

“...Habet s?? puícias Taraconensem: Carthaginensem: Lusitaniam: Gallitiam: Bethicam: & Celtiberiam: Haec eadem:

prius hiberia: ab hiberno amne: cognominata suit: Postea ab Hespero Athlantis fratre: hespia: ultimo: ab hyspali ciuitate qua maxima: hispania ?st nuncupata: in ea populi celebriores: vascones cantabri: & celtiberi: sunt: in eaq; em: Nauarae regnum: uersus septentrionem: uersus autem orientem: e Tarraconiae & Catheloniae regnum: in lusitania uer? q oceano occidentali alluitur: e regnum portugaliae: ubi e isgnis ciuitas Emerita: i Bethyca: q mediteraneo mari adiacet: ê Granatae regnum: nupime a terdinando & helyfabetha regibus foelicissimis: ex Maumethano manibus foeliciter ereptum: in quo sunt Granata: regum iclita fedes: hispal: q Auicenam celebrimum medicum genuit: & corduba: Senecae& Lucani poetae patria: in eadem provincia Carthaginem secundam: apud hiberos: poeni condiderunt: Tarraconem uero scypiones: quae caput é provinciae Tarraconensis...”

Traducció:

“[Hispania] té sis províncies: La Tarraconense, la Carthaginense, la Lusitània, Gal·lícia, La Bètica i la Celtibèria. En un principi, aquesta [Hispania] fou anomenada Hiberia a partir del riu Híber. Després, Hèspia a partir d'Hèspes, que fou el germà d'Atlant. Finalment, ha anat rebent, la majoria de cops, el nom d'Hispania, denominació que prové de la ciutat d'Hispalis. A Hispania hi trobem pobles molt famosos: els vascons, els càntabres i els celtibers. També en ella hi ha el Regne de Navarra, que mira cap al nord. Per contra, cap a l'orient veiem el Regne de “Tarracònia” i “Catelònia”. [Al marge dret del text: regne de Navarra, “Tarracònia” i Lusitània]. Així mateix, a la Lusitània hi ha el Regne de Portugal, que és banyat per l'Oceà Occidental, regne on hi ha emplaçada la il·lustre ciutat de “Emerita”. A la Bètica, que s'estén vora el Mar Mediterrani, tenim el Regne de Granada -regne feliçment arrabassat fa molt poc de les tropes mahometanes pels molt afortunats reis Ferran i Isabel-. En aquest regne se situa Granada, la gloriosa capital dels reis. També Hispalis, ciutat que engendrà el molt celebrat metge Avicenna, i, finalment, Còrdova, pàtria de Sèneca i del poeta Lucà. A la mateixa província, els púnics fundaren entre els Híbers la segona Cartago. Pel que fa Tarragona, el cap i casal de la província, foren els Escipions qui ho feren.”¹⁷

Helfrich Emmel (s.XVI):

“Tarracon, sive Tarraco, urbs Hispania citerioris, vulgo, Arragon”

Traducció:

“Tarracon o bé Tarraco, ciutat de la Hispania Citerior. Pel poble és anomenada Arragon”¹⁸

Celio Augustino Curione (1538-1567):

“Mucas igitur in Africam reversus, sequenti anno cum ingenti exercitu, Richila, Tingis urbis comite, Iuliani propinquo, cui parum fidebat, obside retento, in Hispaniam traiecit quibus copiis in proximam oram expositis, Rodericus quanta potuit celeritate proximarum provinciarum copias collegit, & Gottalaniae (quae nunc Catalonia vocatur) populis olim Laccetanis appellatis: nec non Iberie, que nunc Tarracon, sive Aragon vocatur: atque Cantabris, qui hodie in regno Navarrae sunt: & iis qui Gotticam Galliam incolebant, un qua sunt urbes Tolosa & Nimes, ad Rhodanum usq;, non expectatis eis ad Bedalacem fluvium, qui a veteribus Betis dictus fuit, prope Xerez oppidum, occurrit...”

Traducció:

“Així, doncs, Muça, després d'haver retornat a Àfrica, va traslladar-se l'any següent amb un immens exèrcit a Hispania, llavors que Riquila, un parent de Julià de qui [Muça] no es refiava, era comte de Tingis i estava retingut com a hostatge.. Tan bon punt van desembarcar aquestes tropes a la platja més propera, Roderic va aplegar, tan ràpidament com va poder, tropes de les províncies més properes. I també a Gottalània (que ara és anomenada Catalunya) d'entre els pobles en altre temps anomenats lacetans. Així mateix, a Ibèria, que ara rep el nom de Tarracon o Aragon. I d'entre els càntabres que avui dia viuen al Regne de Navarra. També d'entre aquells que habitaven la Gàl·lia Gòtica fins al Roine, on hi ha les ciutats de Tolosa i Nimes. Amb aquests va fer front a aquelles tropes no esperades a la vora del riu Bedalaca, el qual riu entre els vells és conegut per Betis [el Guadalquivir], no pas lluny de la ciutat de Xerès...”¹⁹

Henricus Loriti Glareanus (1488-1563):

“Hanc secatur amnis iberus, a quo olim Romani Hispaniam citeriorem ac ulteriorem diviserunt. Haec natio hodie quatuor habet regna, Castelle, Galliciae, Navarrae, ac Tarraconiae, ab incluta Scipionum civitate...”

Traducció:

“Aquesta [terra], la talla el riu Ebre, riu per mitjà del qual aquella va ser dividida en Hispania Citerior i Hispania Ulterior.

Aital nació té avui quatre regnes: el de Castella, el de Galícia, el de Navarra i el de "Taraconia", denominació aquesta sorgida a partir de la il·lustre ciutat dels Escipions..."²⁰

Martin Crusius (1526-1607):

"Erat hoc tempore Regina Neapolis, Joanna Secunda: quae Alphonsus, Sapientissimum Aragonia (Tarraconia, Catalonia, Celtiberia) & Sicilia Regem adoptavit: eo quod Neapolis sua a Francisco Sfortia obsideretur: & Ludovici 3 Andegavensis, cuius auum Joanna prima adoptaverat, cum copiis adventus metueretur..."

Traducció:

"En aquell temps, era reina de Nàpols Joana II, la qual va adoptar com hereu Alfons, el molt savi rei d'Aragònia (Tarracònia, Catalònia i Celtibèria) i Sicília, i això pel fet que la seva ciutat de Nàpols era assetjada per Francesco Sforza i pel fet que hom temia l'arribada, amb tropes, de Lluís d'Anjou, l'avi del qual havia estat adoptat com hereu per Joana I..."²¹

Tabula moderna Hispanie²²/ Claudi Ptolemeu; Vitalibus, any 1508:

Ampliació zona nord-est peninsular:

CATHALONIA ET TARRACONIA

Pietro Coppo (1470-1555)²³:

Ampliació zona nord-est peninsular:

REGNUM TARRACONIAE ET CATELOINE

Martin Waldseemüller (1470–1521)²⁴:

Ampliació de la península Ibèrica:

Regnum Tarraconie et Catellonie

Claudi Ptolomeu-Editor Johan Schott-Strasbourg-1513²⁵

Ampliació zona nord-est peninsular:

Reg Tarraconie et Catelloine

Ivan Giménez

15 de febrer de 2016

---

1 IVAN GIMÉNEZ, «Teories i opinions respecte a l'origen del nom Aragó: breu recorregut historiogràfic», web Institut Nova Història, 2016. <http://www.inh.cat/articles/Teories-i-opinions-respecte-l'origen-del-nom-Arago:-breu-recorregut-historiografic>

2 JACOBUS BRACELLUS, AUGUSTINUS JUSTINIANUS, De bello Hispaniensi libri quinque. De claris Genuensibus libellus unus. Descriptio Lyguriae libro uno. Epistolarum lib. unus. Additumque diploma mirae antiquitatis tabellae in agro Genuensi ripertae; Venundantur in aedibus Io. Badii Ascensii, 1520, liber I, Fol. IIII/a.

3 PANORMITA, DAVID CHYTRAEUS, PIUS 2..., Speculum boni principis Alphonsus rex Aragoniæ..., apud Ludovicum Elzevirium, 1646, p.217.

4 PAOLO EMILI, DU TILLET, De rebus gestis Francorum, ad christianissimum Galliarum regem Franciscum Valesium eius nominis primum, libri decem; additum est de regibus item Francorum chronicon, ad haec vsque tempora studiosissimè deductum, cum rerum maximè insignium indice..., Michaël Vascosanus, 1539, Liber VI, Fo.CXXXI/r.

5 GUILLAUME POSTEL, De universitate liber, 1552, p.39v-40.

6 GUILLAUME ROUILLÉ, CLAUDE CORNEILLE, GEORGES REVERDY, Prima pars Promptuarii iconum insigniorum à seculo hominum, subjectis eorum vitis, per compendium ex probatissimis autoribus desumptis: et Promptuarii iconum pars secunda incipit a Christo nato, perpetuam ducens feriem ad usque christianissimus francorum regem Henricum hoc nomine secundum; apud Gulielmum Rovillium, 1553, P.244.

7 PIETRO GALESINI, Martyrologium S. Romanae Ecclesiae, 1578, p.43v.

8 NICOLAS VIGNIER, Rerum Burgundionum chronicon, Thomas Guarinus, 1575, p.176.

9 ELIAS REUSNER, Basilikon. Opus genealogicum catholicum de praecipuis Familiis Imperatorum, regum, principum aliorumque procerum orbis Christiani, Nicolaus Bassaeus, 1592, p.89.

10 DIRK AMEYDEN, De Pietate romana libellus in quatuor partes divisus, auctore Theodoro Amydeno, Typis J. Mascardi, 1625, p.32.

11 ROBERT ESTIENNE, Dictionarium propriorum nominum virorum, Ex officina Roberti Stephani, 1512, p.256.

12 REINERUS GEMMA, Gemma Phrysius de principis astronomiae & cosmographiae: deq[ue] usu globi ab eodem editi, Ioan. Grapheus, 1530, Caput.II.De Hifpania.

13 ANTONI LLULL, De oratione libri septem, Ioannem Oporinum, 1558, p.102.

14 JACQUES CUJAS, Iac. Cuiacii Opus Paralipomenon..., ex Officina Paltheniana, 1598, p.130.

15 THOMAS REINESIUS, De Deo Endovellico ... Commentatio parergica, Michael, 1637

16 PHILIPP CLÜVER, JOHANNES BUNO, JOHANN FRIEDRICH HECKEL, JOHANN JAKOB REISKE, Philippi Cluverii Introductio in universam geographiam: tam veterem quam novam, Apud J. Wolters, 1697, p.76.

17 JACOBUS PHILIPPUS FORESTI, Nouissime hystoriarum omnium repercusiones que Supplementum supplementi Cronicarum nuncupantur etc...; Albertinus de Lissona, 1503, Liber Secundus, p.20.

18 HELFRICH EMMEL, Nomenclator latinus popriorum vocabulorum, 1594, Tarracon.

19 CELIO AUGUSTINO CURIONE, Sarracenicae Historiae Libri III, Oporinus, 1567, p.43.

20 HENRICUS LORITI GLAREANUS, De geographia liber I, ab authore jam novissime recognitus, Stephanus Gravius, 1551, p.26.

21 MARTIN CRUSIUS, Annales sueuici, sive Chronica rerum gestarum antiquissimæ et inclytæ sueuicae gentis..., N. Bassaei, 1596, p.351.

22 <http://cartotecadigital.icc.cat/cdm/singleitem/collection/espanya/id/1150/rec/6>

---

23 PETRUS COPPUS, De toto orbe, 1520.

24 MARTIN WALDSEEMÜLLER, Universalis Cosmographia Secundum Ptholomaei Traditionem et Americi Vespucii Alioru[m]que Lustrationes, [St. Dié], 1507 One map on 12 sheets, made from original woodcut, Geography and Map Division, Library of Congress

25 Claudii Ptolemei viri Alexandrini Mathematic[a]e disciplin[a]e Philosophi doctissimi Geographi[a]e opus novissima traductione e Gr[a]ecorum archetypis castigatissime pressum: c[a]eterisante lucubrationum multo pr[a]estantius. Pro Prima parte continens CL. Ptolem[a]ei Geographiam per octo libros partitam ad antiquitate[m] suam integre & sine ulla corruptione. Una cum collatione dictonum gr[a]ecarum e regione ad latinas certissima graduum calculatione. [...] Tabularum dein Auctoris vigintiseptem ordo hic est Generale orbis iuxta descriptione[m] Ptolem[a]ei Una. Europ[a]e tabul[a]e Decem. Aphric[a]e tabul[a]e Quattuor. Asi[a]e tabul[a]e Duodecim. Est & una corporis spherici in plano iuxta fine[m] 7. li[bri]. Pars secunda moderniorum lustrationum Viginti Tabulis veluti supplementum [...] Cum gratia & privilegio Imperiali per 4 annos, Johan Schott, Strasbourg, 1513.